Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

19. september 2018 *

Apellatsioonkaebus – Riigiabi – Abikava, mida Prantsusmaa ellu viis – Riigi piiramatu garantii Institut Français du Pétrole'ile (IFP), mis kaasneb avalik-õigusliku tööstus- ja kaubandusasutuse (EPIC) staatuse andmisele – Otsus, milles tuvastatakse, et see meede ei ole osaliselt riigiabi ja on osaliselt siseturuga kokkusobiv riigiabi, kui täidetud on teatud tingimused – Mõiste „abikava" – Eelise eeldamine – Tõendamiskoormis ja tõendamise tase

Kohtuasjas C-438/16 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 4. augustil 2016 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Stromsky ja D. Grespan,

apellant,

teised menetlusosalised:

Prantsuse Vabariik, esindajad: D. Colas ja J. Bousin,

IFP Énergies nouvelles, asukoht Rueil-Malmaison (Prantsusmaa), esindajad: *avocat* E. Morgan de Rivery ja *avocat* E. Lagathu,

hagejad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president J. L. da Cruz Vilaça, Euroopa Kohtu asepresident A. Tizzano (ettekandja), kohtunikud A. Borg Barthet, M. Berger ja F. Biltgen,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: ametnik V. Giacobbo-Peyronnel,

arvestades kirjalikku menetlust ja 28. septembri 2017. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 7. detsembri 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

1 Apellatsioonkaebuses palub Euroopa Komisjon, et tühistataks Euroopa Liidu Üldkohtu 26. mai 2016. aasta otsus Prantsusmaa ja IFP Énergies nouvelles *vs.* komisjon (T-479/11 ja T-157/12, EU:T:2016:320) (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“) osas, milles Üldkohus tühistas sellega komisjoni 29. juuni 2011. aasta otsuse 2012/26/EL riigiabi C 35/08 (ex NN 11/2008) kohta, mida Prantsusmaa andis avalik-õiguslikule asutusele Institut Français du Pétrole (ELT 2012, L 14, lk 1; edaspidi „vaidlusalune otsus“), artikli 1 lõiked 3–5 ning artiklid 2–12.

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [ELTL] artikli [108] kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339), artikkel 1 sätestas asjasse puutuvate faktiliste asjaolude asetleidmise ajal järgmist:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) abi – meede, mis vastab kõikidele [ELTL artikli 107 lõikes 1] sätestatud kriteeriumidele;

[…]

c) uus abi – kogu abi, see tähendab abikavad ja individuaalne abi, mis ei ole olemasolev abi, sealhulgas olemasoleva abi muudatused;

d) abikava – mis tahes õigusakt, mille alusel võidakse ilma edasiste rakendusmeetmeteta anda individuaalset abi õigusaktis üldiselt ja abstraktselt määratletud ettevõtjatele, ja mis tahes õigusakt, mille alusel võidakse anda eriprojektiga sidumata abi ühele või mitmele ettevõtjale määramata ajaks ja/või määramata ulatuses;

e) individuaalne abi – abi, mida ei anta abikava raames, ja abikava raames antav abi, millest tuleb teatada;

[…]“.

3 Komisjoni teatise [ELTL artiklite 107 ja 108] kohaldamise kohta garantiidena antava riigiabi suhtes (ELT 2008, C 155, lk 10; edaspidi „garantiideteatis“) punkt 1.2 „Garantii liigid“ näeb ette:

„Garantiid on enimlevinud kujul seotud laenusaaja poolt laenuandjaga kokku lepitud laenuga või muu rahalise kohustusega. Garantiisid võib anda üksikgarantiidena või garantiikavade raames.

Garantii liike võib olla siiski erinevaid olenevalt õiguslikust alusest, tehingu laadist, kestusest jne. Garantii võib olla (loetelu ei ole ammendav):

[…]

– piiramatu garantii (erinevalt garantiist, mille ülemmäär ja/või kehtivusaeg on kindlaks määratud). Komisjon loeb garantii kujul antud abiks ka soodsamad rahastamistingimused ettevõtjatele, kelle õiguslik vorm välistab pankroti- või muud maksejõuetusmenetlused või tagab selgesõnalise riigigarantii või kahju katmise riigi poolt. Sama kehtib, kui riik omandab osaluse ettevõttes ning seejuures asendatakse tavapärane piiratud vastutus piiramatu vastutusega;

[…]“.

4 Garantiideteatise punkt 2.1 „Üldised märkused“ sätestab:

„[ELTL] artikli [107] lõikes 1 sätestatakse, et igasugune liikmesriigi poolt või riigi ressurssidest mis tahes kujul antav abi, mis kahjustab või ähvardab kahjustada konkurentsi, soodustades teatavaid ettevõtjaid või teatavate kaupade tootmist, on ühisturuga kokkusobimatu niivõrd, kuivõrd see kahjustab liikmesriikidevahelist kaubandust.

Need üldkriteeriumid kehtivad ka garantiide kohta. Muude võimaliku abi liikide puhul võib nii garantii, mida vahetult annab riigi ametiasutus (kesk-, piirkondlik või kohalik ametiasutus), kui ka garantii, mida annab riigi vahenditest riigi kontrolli all olev muu asutus, näiteks ametiasutusele kuuluv ettevõtja, kujutada endast riigiabi.

Igasuguste kahtluste vältimiseks tuleks selgitada riigigarantiidega seotud riigi vahendite mõistet. Riigigarantii eelis on, et garantiiga seotud riski kannab riik. Riigi riskivalmidus tuleks tavapäraselt hüvitada asjakohase preemiaga. Kui riik loobub tervest või osast garantiipreemiast, siis on see eelise andmisega ettevõtjale samaaegselt riigi vahendite raiskamine. Järelikult, isegi kui selgub, et riik ei tee ühtegi garantiiga seotud väljamakset, võib ikkagi olla tegemist riigiabiga [ELTL] artikli [107] lõike 1 kohaselt. Abi andmine toimub garantii andmise hetkel, mitte selle kasutamise või garantii tingimuste kohaste väljamaksete tegemise ajal. Seda, kas garantii kujutab endast riigiabi või mitte, ning kui kujutab, siis kui suur võiks olla selle summa, tuleb hinnata garantii andmise ajal.

[…]“

5 Garantiideteatise punkt 2.2 „Abi laenusaajale“ näeb ette:

„Tavaliselt saab abist kasu laenusaaja. Nagu on märgitud punktis 2.1, tuleks riski võtmine hüvitada asjakohase preemiaga. Kui laenusaaja preemiat ei maksa või maksab vähe, on see tema jaoks eelis. Võrreldes garantii puudumisega, võimaldab riigigarantii laenusaajal kapitaliturgudel saada tavalisest paremate finantstingimustega laenu. Tavaliselt õnnestub laenusaajal riigigarantii abil kokku leppida madalamates intressimäärades ja/või pakkuda väiksemat tagatist. Mõnel juhul ei õnnestu laenusaajal ilma riigigarantiita leida ka mis tahes tingimustel laenu andvat finantsasutust. […]“

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

6 IFP Énergies nouvelles (edaspidi „IFPEN“) – mille ärinimi enne 13. juulit 2010 oli Institut français du petrole – on Prantsuse avalik-õiguslik asutus, mis tegeleb muu hulgas nafta ja gaasi otsimise ning rafineerimistehnoloogia ja naftakeemia valdkonnaga seotud teadus- ja arendustegevusega, inseneride ja tehnikute koolitamisega ning asjaomastes sektorites teabe ja materjalide jagamisega.

7 Kuni 2006. aastani oli IFPEN eraõiguslik juriidiline isik, kelle majandustegevust ja rahastamist kontrollis vastavalt kehtivatele riigisisestele õigusaktidele Prantsusmaa valitsus.

8 13. juuli 2005. aasta programmseadusega nr 2005-781, millega määratakse kindlaks energiapoliitika suunised (loi no 2005-781, du 13 juillet 2005, de programme fixant les orientations de la politique énergétique; JORF, 14.7.2005, lk 11570), kujundati IFPEN alates 6. juulist 2006 ümber avalik-õigusliku tööstus- ja kaubandusasutuseks (edaspidi „EPIC“).

9 Prantsuse õiguse kohaselt on EPIC riigist eraldiseisev õigussubjekt, ta on rahaliselt sõltumatu ning talle on antud erivolitused, mille hulka üldjuhul kuulub kas ühe või mitme avaliku teenuse osutamine. Avalik-õigusliku juriidilise isikuna ei kohaldata tema suhtes maksejõuetusmenetlusi reguleerivaid üldnorme vastavalt üldpõhimõttele, et riigi vara ei ole arestitav.

10 EPIC õigusliku staatuse eripära on hakanud silma Euroopa Komisjonile, kes analüüsis seda staatust 26. jaanuari 2010. aasta otsuses 2010/605/EL riigiabi C 56/07 (ex E 15/05) kohta, mida Prantsusmaa andis ettevõtjale La Poste (ELT 2010, L 274, lk 1; edaspidi „La Poste'i otsus") Euroopa Liidus riigiabi reguleerivate õigusnormide seisukohast. Selles otsuses leidis komisjon pärast seda, kui ta oli märkinud, et EPICdel on tänu oma staatusele kaudne ja piiramatu riigigarantii, et antud asjas oli see garantii käsitatav riigiabina ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, sest see võimaldas La Poste'il saada soodsamad rahastamistingimused kui need, mis tal oleksid juhul, kui teda oleks hinnatud ainult tema enda väärtuse põhjal.

11 Menetluse raames, mille tulemusena tehti La Poste'i otsus, teatasid Prantsusmaa ametiasutused 2006. aastal komisjonile, et kujundavad eraõiguslikust juriidilisest isikust IFPENi ümber EPICks. See teave edastati komisjonile 2005. aastal algatatud menetluse käigus, milles arutati riigiabi käsitlevatest õigusnormidest lähtudes IFPENi rahastamist riiklikest vahenditest Prantsusmaa ametiasutuste poolt.

12 Komisjon otsustas analüüsida eraldi küsimust, kas IFPENi ümberkujundamine EPICks võib kujutada endast riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, ja IFPENi riigi vahenditest rahastamise küsimust. Nii lõpetas ta 16. juulil 2008 esiteks IFPEN riiklikest vahenditest rahastamise uurimise, võttes vastu otsuse 2009/157/EÜ riigiabi kohta, mida Prantsusmaa andis ettevõtjale IFP (C 51/05 (ex NN 84/05)) (ELT 2009, L 53, lk 13). Teiseks otsustas ta samal päeval otsusega, mis avaldati *Euroopa Liidu Teatajas* (ELT 2008, C 259, lk 12), algatada ametliku uurimismenetluse IFPENile antud piiramatu riigigarantii kohta ning palus asjast huvitatud isikutel esitada seisukohti.

13 Komisjon võttis vaidlusaluse otsuse vastu 29. juunil 2011.

14 Lähtudes analoogsest arutluskäigust nagu La Poste'i otsuses, leidis komisjon vaidlustatud otsuses esiteks, et IFPENi ümberkujundamine EPICks andis talle alates 6. juulist 2006 eelise, mis seisnes piiramatus ja kaudses riigigarantiis.

15 Selles küsimuses märkis komisjon sisuliselt, et EPIC staatusega seotud eripära tähendab, et riik on IFPENi võlgade garant, kelle poole saab nõuete rahuldamiseks viimasena pöörduda. Seega on ühtaegu olemas eelis selle ettevõtja jaoks ja toimub riigi ressursside raiskamine, sest riik loobub tasust, mis garantii andmisega tavaliselt kaasneb. Samuti tekib garantii andmise tõttu riigi vahendite potentsiaalse ja tulevase kasutamise risk, sest viimane võib olla kohustatud IFPENi võlad tasuma.

16 Teiseks täpsustas komisjon, et riigi piiramatu garantii, mis tuleneb IFPENi EPIC staatusest, võib olla riigiabi, kuivõrd see katab IFPENi majandustegevust. Ta otsustas seega riigiabi olemasolu kontrollimisel piirduda ainult tegevusega, mis tulenes IFPENi majanduslikku laadi tegevusest.

17 Kolmandaks uuris komisjon, kas see kaudne ja piiramatu garantii andis IFPENile ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses valikulise eelise tema suhetes pankade ja finantsasutuste, tarnijate ja klientidega.

18 Kõigepealt järeldas komisjon suhete kohta pankade ja finantsasutustega, et see asutus ei saanud oma EPIC staatusega kaasnevast riigigarantiist tegelikku majanduslikku eelist ajavahemikul alates tema ümberkujundamisest EPICks 2006. aasta juulis kuni 2010. aasta lõpuni (edaspidi „vaatlusalune ajavahemik"). Nimetatud institutsioon toonitas aga, et see järeldus käis ainult mineviku kohta, sest ta ei saanud eeldada seda, kuidas hakkavad käituma turuosalised tulevikus, ega ka seda, kuidas areneb nende nägemus riigigarantii mõjust IFPENi maksmata jätmise riskile.

19 Mis puudutab teiseks suhteid tarnijatega, siis järeldas komisjon, et IFPEN sai tegeliku majandusliku eelise, mis seisnes tarnijatepoolses hindade alandamises. Hinnaalandus tulenes sellest, et tarnijad hindasid IFPENi maksmata jätmise riski soodsamalt, kuivõrd tema suhtes ei saanud tema EPIC staatuse tõttu algatada maksejõuetusmenetlust. Komisjon leidis selles küsimuses sisuliselt, et

riigigarantii puudumisel peaks tarnija, kes soovib saada sarnast garantiid, kasutama spetsialiseerunud krediidi- või kindlustusasutuse teenuseid. Seepärast võis hinnaalandust hinnata samaväärse riski katmise kuludest lähtudes.

20 Mis puudutab lõpuks suhteid klientidega, siis leidis komisjon, et võttes arvesse garantiid, mille riik IFPENile andis, võisid tema kliendid siiski kindlad olla, et tema suhtes ei algatata kunagi maksejõuetusmenetlust ning ta suudab seega alati oma lepingulised kohustused täita või juhul, kui ta seda ei tee, tagatakse klientidele selle lepingu rikkumise korral alati hüvitis. Selle tagatise puudumise korral peaks klient, kes soovib saada samal tasemel kaitset, sõlmima finantsvahendajaga täitmisgarantii. Seega sai IFPEN tegeliku majandusliku eelise, mis seisnes selles, et ta ei pidanud maksma garantiitasutasu täitmisgarantii või vähemalt parima jõupingutuse tegemise garantii eest, see tähendab eelise, mida ta pakkus oma klientidele.

21 Komisjon asus seisukohale, et see riigigarantiist IFPENile tekkinud majanduslik eelis oli valikuline, sest IFPENi konkurentidel, kelle suhtes kohaldati maksejõuetusmenetlusi käsitlevaid üldnorme, sarnast riigigarantiid ei olnud.

22 Neljanda ja viimasena analüüsis komisjon selle riigiabi kokkusobivust, võttes arvesse uurimis- ja arendustegevusele antavat riigiabi käsitleva ühenduse raamistiku (ELT 2006, C 323, lk 1) sätteid. Ta järeldas, et „IFPENi kontsernile“ antud riigiabi oli siseturuga kokkusobiv teatavatel tingimustel, mis on välja toodud vaidlusaluses otsuses.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

23 Üldkohtu kohtukantseleisse 9. septembril 2011 (kohtuasi T-479/11) ja 5. aprillil 2012 (kohtuasi T-157/12) saabunud hagidega esitasid vastavalt Prantsusmaa Vabariik ja IFPEN mõlemad hagi vaidlusaluse otsuse peale.

24 Hagi põhjendamisel heitsid Prantsusmaa Vabariik ja IFPEN komisjonile ette tõendamiskohustuse rikkumist riigiabi valdkonnas ja ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses mõiste „valikuline eelis“ väära tõlgendamist.

25 2. detsembri 2013. aasta määrusega peatas Üldkohus menetluse kohtuasjades T-479/11 ja T-157/12 kuni Euroopa Kohtu otsuse kuulutamiseni kohtuasjas C-559/12 P, mis puudutas La Poste'i otsuse õiguspärasust.

26 3. aprillil 2014 kuulutas Euroopa Kohus kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

27 8. septembri 2015. aasta otsusega liitis Üldkohus kohtuasjad T-479/11 ja T-157/12 menetluse suulise osa ja menetlust lõpetava lahendi huvides.

28 Vaidlustatud kohtuotsuses rahuldas Üldkohus osaliselt Prantsusmaa Vabariigi ja IFPENi esitatud hagid nendes kohtuasjades ja tühistas vaidlusaluse otsuse osas, milles see kvalifitseeris „riigiabiks“ ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses garantii, mis tulenes IFPENi EPIC staatusest, ja osas, milles ta määras kindlaks selle kvalifitseerimise tagajärjed. Ülejäänud osas jättis Üldkohus hagi rahuldamata.

29 Vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused, mis on käesoleva apellatsioonkaebuse seisukohast asjasse puutuvad, on sisuliselt järgmised.

30 Kõigepealt selgitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 78–89, et ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses valikulise eelise olemasolu kindlakstegemiseks komisjoni valitud meetod – mis seisnes nende eeliste uurimises, mida IFPEN sai oma EPIC staatusest oma suhetes pankade ja finantsasutustega, tarnijate ja klientidega – ei ole vale.

31 Kuid Üldkohus märkis siiski selle kohtuotsuse punktis 90, et viis, kuidas komisjon seda meetodit käsitletaval juhul kohaldas, on puudulik eriti selle eelise kindlaksmääramise osas, mille IFPEN sai oma EPIC staatuse tõttu tulenevalt piiramatust riigigarantiist suhetes tarnijate ja klientidega. Täpsemalt leidis Üldkohus nimetatud kohtuotsuse punktis 94, et komisjoni järeldus, mille kohaselt kõnesolev garantii tekitas IFPENile „tegeliku majandusliku eelise“, põhineb puhtalt hüpoteetilisel arutluskäigul.

32 Seega esiteks, mis puudutab IFPENi ja tema tarnijate suhteid, märkis Üldkohus sama kohtuotsuse punktis 95, et komisjoni hinnangul väljendus eelis, mille see asutus võis piiramatust riigigarantiist saada, allahindlustes, mille tarnijad talle tegid, teades, et puudub maksmata jätmise risk.

33 Kuid vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99 täheldas Üldkohus, et ükski tõend ei tõenda, et asjaomasel turul või ärielus üldiselt esineb niisugune nähtus nagu allahindlus, mida tarnijad teevad asutustele, kellel on riigigarantii maksejõuetuse riski vastu.

34 Teiseks, mis puudutab IFPENi suhteid tema klientidega, siis meenutas Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 111, et komisjon määratles eelisena, mille IFPEN võis tänu oma staatusega kaasnevale riigigarantiile saada, selle, et ta ei pidanud maksma garantiitasu täitmisgarantii või parima jõupingutuse tegemise garantii eest, ja see oli eelis, mida ta võis pakkuda oma klientidele.

35 Kuid nimetatud kohtuotsuse punktis 114 leidis Üldkohus, et niisugune arutluskäik eeldab, et normaalsetel turutingimustel kasutavad niisuguste uurimisinstituutide nagu IFPEN kliendid seda laadi garantiisid, et kaitsta ennast oma lepingupartneri maksejõuetusriski vastu, ning et niisuguse garantii korral, nagu oli IFPENil, ei pea viimase kliendid enam sellise garantii lepingut ise sõlmima.

36 Kuid Üldkohus otsustas, et komisjon ei ole esitanud ühtegi tõendit, millest nähtuks, et niisugune arutluskäik oleks põhjendatud või tõenäoline.

37 Seejärel lükkas Üldkohus selle kohtuotsuse punktides 133–181 tagasi komisjoni argumendid Euroopa Kohtu poolt 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eelise eeldamise õiguse ulatuse ja kohaldatavuse kohta.

38 Selle kohta märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 136, et võimalus kasutada eeldamist kui tõendamise viisi sõltub nende oletuste tõepärasusest, millel eeldamine põhineb, ning meenutas selle kohtuotsuse punktides 139 ja 140, et 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eeldus põhines kahel asjaolul, mida Euroopa Kohus pidas tõepäraseks, nimelt et garantiil oli soodne mõju hinnangule, mille annavad võlausaldajad selle garantii saaja maksmata jätmise riskile, ja et laenu maksumus odavnes. Kuid Üldkohus märkis, et käesolevas asjas ei esitanud komisjon vastupidi vaidlusaluses otsuses ühtegi tõendit, millest nähtuks, et asjasse puutuva oletused oleksid tõepärased, eriti see, et just IFPENi EPIC staatuse tõttu tegid tarnijad hinnaalandusi.

39 Nii märkis Üldkohus oma kohtuotsuse punktis 142, et komisjon ei saa tugineda eeldusele, mida Euroopa Kohus kinnitas oma 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), et tõendada eelise olemasolu IFPENi suhetes tema tarnijate ja klientidega. Nimelt võimaldab see eeldamine ainult tõendada, et eksisteerib eelis soodsamate laenutingimuste kujul, ning seda kohaldatakse seega üksnes EPIC suhetes finantsasutuste ja pankadega.

40 Üldkohus vastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 162 ja järgmistes punktides ka komisjoni argumentidele, mis põhinesid liidu kohtupraktikale antud valdkonnas ja mille kohaselt juhul, kui komisjon annab hinnangu abikavale, võib ta piirduda sellega, et analüüsib asjaomase kava üldisi omadusi, et kontrollida, kas see kava sisaldab abi tunnuseid.

41 Üldkohus lükkas selle argumendi põhjendamatuna tagasi, ilma et ta oleks andnud hinnangut IFPENi ja Prantsuse Vabariigi poolt selle argumendi suhtes esitatud vastuvõetamatuse vastuväitele, mille kohaselt vaidlusalune otsus ei kvalifitseerinud asjasse puutuvat garantiid „abikavaks“.

42 Nimelt, kuigi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 168 asus Üldkohus seisukohale, et EPIC staatusest tulenev garantii kuulub üldjuhul „abikava“ mõiste kohaldamisalasse määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti d tähenduses, otsustas ta selle kohtuotsuse punktides 169–172 siiski, et IFPENi ümberkujundamine EPICks, kuivõrd seda võis määratleda riigiabina, oli abi, mis on antud abikava alusel, millest tuleb teada anda, see tähendab, et see oli individuaalne abi nimetatud määruse artikli 1 punkti e tähenduses.

43 Lõpuks, mis puudutab IFPENi suhteid pankade ja finantsasutustega, märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 187, et komisjon võis üldiselt tugineda eeldusele, mida Euroopa Kohus kinnitas 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs*. komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217). Kuid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 188 ja 189 otsustas Üldkohus, et seda eeldust komisjon ise ümber lükata ei saa, sest vaidlusaluses otsuses tuvastas ta, et IFPEN ei olnud saanud mingit tegelikku majanduslikku eelist soodsamate laenutingimuste kujul, mida talle oleks võimaldanud pangad või finantsasutused tema EPIC staatuse tõttu. Üldkohus järeldas selle kohtuotsuse punktis 190, et komisjoni uurimine näitas, et IFPENi ümberkujundamisest EPICks ei saanud ta vaatlusalusel ajavahemikul mingit eelist oma suhetes pankade ja finantsasutustega.

44 Oma arutluskäigu lõpus järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 197, et komisjon ei ole vaidlusaluses otsuses tõendanud eelist, mille IFPEN oleks saanud oma EPIC staatusest tulenevast riigigarantiist kas suhetes pankade või finantsasutuste või tarnijate ja klientidega.

45 Seetõttu tühistas Üldkohus vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõiked 3–5 ja artiklid 2–12, milles komisjon oli kvalifitseerinud IFPENi EPIC staatusest tuleneva riigigarantii „riigiabiks“ ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, ja määras kindlaks selle kvalifitseerimise tagajärjed.

Poolte nõuded

46 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– suunata kohtuasi uueks arutamiseks tagasi Üldkohtusse;

– teha otsus käesoleva menetluse kohtukulude jagamise kohta edaspidi.

47 Prantsuse Vabariik palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

48 IFPEN palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

– mõista kõik kohtukulud, sealhulgas Üldkohtu menetluse kulud välja komisjonilt.

Apellatsioonkaebus

49 Komisjon esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kolm väidet.

Esimene väide

50 Oma esimeses väites, mille võib jagada kolmeks osaks, heidab komisjon Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist seetõttu, et Üldkohus keelas tal piirdumise asjasse puutuva abikava üldiste omaduste uurimisega, ja järeldas vääralt, et garantii, mis oli IFPENil suhetes pankade ja finantsasutustega, ei ole riigiabi, tuginedes asjaolule, et minevikus ei olnud see asutus saanud tegelikku eelist (väite esimene ja teine osa). Komisjon heidab Üldkohtule ette oma kohtuliku kontrolli piiride ületamist, sest ta nõustus argumendiga, mida IFPEN ei olnud esitanud ja mida Prantsuse Vabariik ei olnud piisavalt täpsustanud (väite kolmas osa).

Esimese väite esimene osa

– Poolte argumendid

51 Esimese väite esimeses osas, milles kritiseeritakse vaidlustatud kohtuotsuse punkte 162 ja 164 ning punkte 168–173, leiab komisjon, et Üldkohus on vääralt otsustanud, et garantii, mis IFPENil oli, ei kuulunud määruse nr 659/1999 artikli 1 punktis d määratletud „abikava“ mõiste kohaldamisalasse, ja et seetõttu ei saanud ta tugineda selle garantii üldistele omadustele, kui ta tõendas, et see on riigiabi.

52 Komisjon märkis selle kohta, et viidatud mõiste „abikava“ hõlmab meetmeid, mida iseloomustab see, et mõned asjaolud on määratlemata ning jäävadki nende meetmete võtmise ja teatavatel juhtudel isegi nende kohaldamise ajal kindlaks määramata. Seega kui komisjon analüüsib niisuguste meetmete ulatust, et selgitada välja, kas need kujutavad endast abi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, võib ta piirduda nende üldiste omaduste analüüsimisega.

53 Käsitletaval juhul leiab komisjon, et IFPENi garantii, mis ei ole seotud konkreetse projektiga ning on talle antud määramata ajavahemikuks ja määramata summas, tuleb kvalifitseerida „abikavaks“. Komisjoni arvates on konkreetselt tegemist „abikavade kavaga“, sest IFPENile garantii andmine on juba ise osa laiemast abikavast, see tähendab riigi tasuta ja piiramatust garantiist, mis EPIC staatusega seaduse järgi kaasneb.

54 Komisjon vaidleb seega vastu Üldkohtu kinnitustele, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 168–170 ja mille kohaselt EPIC staatusest tulenev garantii tuleb kvalifitseerida „abikavaks“, samas kui EPIC staatuse tunnustamine ja sellest tulenev garantii on individuaalne abi, millest tuleb komisjonile teatada.

55 Selles küsimuses märgib komisjon esiteks, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 171 tuvastatule ei tõenda abist teatamise nõue sugugi, et tagatis, mis IFPENile on antud, ei kujuta endast abikava. Nimelt tuleb nii abikavadest kui ka individuaalsest abist komisjonile teada anda.

56 Teiseks rõhutab komisjon asjaolu, et Üldkohtu tõlgenduse tulemusena jääb komisjon ilma võimalusest võtta sobivaid meetmeid selleks, et nõuda Prantsusmaa ametiasutustelt, et need lõpetaksid garantii andmise konkreetsele EPIC-le. Nimelt võib vastavalt ELTL artikli 108 lõikele 1 komisjon teha ettepanekuid ainult abikava, mitte individuaalse abi suhtes sobivate meetmete võtmiseks.

57 IFPEN väidab vastu, et esimese väite esimene osa on ilmselgelt vastuvõetamatu kahel põhjusel.

58 IFPEN märgib esiteks, et komisjoni arutluskäik põhineb mõiste „abikava“ pretsedenditul tõlgendusel, mille kohaselt on IFPENile antud garantii „abikavade kava“. Seega põhineb väite esimene osa uutel argumentidel, mida vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 170 lõikele 1 ei saa esitada apellatsioonkaebuse staadiumis.

59 Teiseks märgib IFPEN, et nagu Üldkohus ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 164 kinnitas, ei kvalifitseerinud vaidlusalune otsus garantii andmist IFPENile „abikavade kavaks“. Nimelt võeti see otsus vastu liidu materiaal- ja menetlusõigusnormide alusel, mis välistavad komisjoni õiguse määratleda uuritav meede abikavaks.

60 Sisu osas vaidlevad IFPEN ja Prantsuse valitsus komisjoni argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

61 Esiteks on oluline meenutada, et määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti d kohaselt on „abikava“ mis tahes õigusakt, mille alusel võidakse ilma edasiste rakendusmeetmeteta anda individuaalset abi õigusaktis üldiselt ja abstraktselt määratletud ettevõtjatele, ja mis tahes õigusakt, mille alusel võidakse anda eriprojektiga sidumata abi ühele või mitmele ettevõtjale määramata ajaks ja/või määramata ulatuses.

62 Teiseks määratleb selle määruse artikli 1 punkt e mõiste „individuaalne abi“ kui abi, mida ei anta abikava raames, ja abikava raames antav abi, millest tuleb teatada.

63 Lisaks, nagu nähtub Euroopa Kohtu praktikast riigiabi valdkonnas, võib komisjon abikava puhul piirduda asjaomase kava üldiste omaduste käsitlemisega, olemata kohustatud uurima iga abi kohaldamise juhtumit eraldi, et kontrollida, kas see kord sisaldab abi elemente (9. juuni 2011. aasta kohtuotsus Comitato „Venezia vuole vivere“ jt *vs.* komisjon, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, punkt 130, ja 15. novembri 2011. aasta kohtuotsus komisjon ja Hispaania *vs.* Gibraltari ja Ühendkuningriigi valitsus, C-106/09 P ja C-107/09 P, EU:C:2011:732, punkt 122).

64 Neid kaalutlusi silmas pidades tuleb kontrollida, kas Üldkohus on rikkunud õigusnormi, nagu komisjon väidab, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 169–172, et IFPENi saadud garantii ei ole abikava ja et komisjon ei saanud seetõttu tugineda selle meetme üldistele omadustele, kui ta tõendas, et see on riigiabi.

65 Selle kohta tuleb esiteks märkida, et Üldkohus asus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 169 õigesti seisukohale, et meetmeks, mida vaidlusaluses otsuses käsitleti, ei ole EPIC staatusega kaasnev garantii üldiselt, vaid nagu nähtub eelkõige selle otsuse punktidest 21–24, spetsiifiline meede, milleks oli IFPENi ümberkujundamine EPICks.

66 Nimelt tuleb märkida, et asjasse puutuv meede ei sisalda ühtegi sätet, mille alusel võidaks abi anda määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti d tähenduses. Nimelt piirdub see meede sellega, et annab kindlale juriidilisele isikule, see tähendab IFPENile piiramatu ja kaudse riigigarantii, mis on seotud EPIC staatusega, millest tulenevalt sellel ettevõtjal niisugune garantii on.

67 Seetõttu vastupidi sellele, mida väidab komisjon, ei kuulu see meede määruse nr 659/1999 artikli 1 punktis d määratletud mõiste „abikava“ kohaldamisalasse.

68 Teiseks tuleb märkida, nagu teeb ka IFPEN, et kuna komisjon otsustas analüüsida asjasse puutuvat meedet kui *ad hoc* antud individuaalset abi, tuli Üldkohtul vaidlusaluse otsuse õiguspärasust hinnata ainult selle kvalifikatsiooni seisukohast.

69 Täpsemalt, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 171 meenutas, märkis komisjon vaidlusaluse otsuse punktides 256–259, et IFPENi ümberkujundamine EPICks on uus abi määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti c mõttes, millest tuleb teatada, ja et kuna IFPENi staatuse muutusest ei teatatud talle ametlikult, vaid seda ainult mainiti kõrvaliselt teises menetluses, Prantsusmaa ametiasutused seda kohustust ei järginud, mistõttu kujutas IFPENi ümberkujundamine EPICks endast ebaseaduslikku riigiabi.

70 Neid asjaolusid arvestades tuleb asuda seisukohale, nagu teeb ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 78, et Üldkohus ei ole rikkunud õigusnormi sellega, et ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 172, et kuna IFPENi ümberkujundamise EPICks võis kvalifitseerida „riigiabiks“, oli see käsitatav abikava alusel antud abina, millest tuli teada anda, see tähendab, et see oli individuaalne abi määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti e tähenduses.

71 Lisaks ei saa seda järeldust mõjutada komisjoni argumentatsioon seoses mõistega „abikavade kava“, sest nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 80, määruses nr 659/1999 selline mõiste puudub. Nimetatud määruse artikkel 1, mis loetleb abi eri liigid, määratleb vaid abikavad ja individuaalsed abid, nägemata ette võimalust, et meede, mis kuulub selle määruse artikli 1 punktis d määratletud mõiste „abikava“ kohaldamisalasse, saaks omakorda kuuluda suuremasse abikavasse.

72 Sama kehtib komisjoni argumentide kohta, mille kohaselt võttis IFPENi EPICks ümberkujundamise kvalifitseerimine „individuaalseks abiks“, mille Üldkohus tuvastas, võimaluse võtta sobivaid meetmeid ELTL artikli 108 lõike 1 tähenduses, et nõuda Prantsuse ametiasutustelt, et need lõpetaksid garantii andmise konkreetsele EPIC-le.

73 Selles osas piisab, kui täheldada, nagu tegi ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 82, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 169–172 esitatud Üldkohtu kaalutlused küsimuses, kas analüüsitav meede kujutab endast individuaalset abi, rajanevad IFPENi EPICks ümberkujundamisega seotud konkreetsetel asjaoludel ega ole põhimõtteliselt ülekantavad kõikidele seda liiki asutustele.

74 Neid asjaolusid arvestades ja ilma et tuleks otsustada esimese väite esimese osa vastuvõetavuse üle, tuleb igal juhul see väite osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite teine osa

– *Poolte argumendid*

75 Esimese väite teises osas leiab komisjon, et Üldkohus rikkus õigusnormi otsustades, et EPIC staatusega seotud garantii ei anna IFPENile eelist tema suhetes pankade ja finantsasutustega, tuginedes ainult sellele, et vaatlusalusel ajavahemikul sel asutusel nendes suhetes tegelik eelis puudus.

76 Selle kohta märkis komisjon kõigepealt, et kuna asjasse puutuv meede oli abikava, siis oleks Üldkohus selle üldisi omadusi arvestades pidanud kontrollima, kas see garantii võis anda IFPENile eelise tulevikus, ja seda sõltumata tegeliku eelise puudumisest laenutingimuste osas vaatlusalusel ajavahemikul. Komisjon toonitab, et ta uuris garantii tegelikku mõju sel perioodil ainult selleks, et kontrollida, kas sel ajavahemikul anti konkreetne eelis, mitte selleks, et uurida, kas see garantii oli kvalifitseeritav riigiabiks või mitte, kuivõrd see küsimus sõltus ainult selle meetme võimalikule mõjule antavast hinnangust.

77 Samuti viib Üldkohtu lähenemine komisjoni sõnul selleni, et liikmesriike, kes ei teata piiramatute garantiide andmisest, koheldakse soodsamalt võrreldes nendega, kes seda teevad, nagu ELTL artikkel 108 ette näeb, samas kui riigiabi valdkonnas välja kujunenud põhimõtte kohaselt ei saa esimesi liikmesriike teistega võrreldes soodsamalt kohelda.

78 Nimelt kui liikmesriik teatab oma kavatsusest anda seda liiki garantii, analüüsib komisjon juhul, kui ta ei saa teada meetme tegelikku mõju, ainult selle võimalikku mõju. Kui aga liikmesriik annab niisuguse garantii sellest eelnevalt teatamata, võib ta seejärel tõendada, et see meede ei avaldanud mingit konkreetset mõju, ja nii selle kvalifitseerimise „riigiabiks“ välistada. Selliselt õhutataks liikmesriike piiramatute garantiide andmisest mitte teada andma.

79 Teise võimalusena väidab komisjon, et isegi kui tahetaks asuda seisukohale, et IFPENi saadud garantii ei ole käsitletav abikava vaid individuaalse abina, oleks Üldkohus pidanud oma uurimises lähtuma garantii võimalikust mõjust, see tähendab mõjust, mida see meede võis tekitada.

80 IFPEN ja Prantsuse valitsus vaidlevad sellele argumendile vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

81 Kõigepealt tuleb märkida, et nagu otsustati ka esimese väite esimese osa raames, ei ole asjasse puutuv meede abikava määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti d tähenduses.

82 Seega nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 173 õigesti järeldas, ei ole kohtupraktika abikavadega seotud komisjoni tõendamiskoormise kohta käesolevas asjas kohaldatav.

83 Seda arvestades põhineb apellatsioonkaebuse esimese väite teine osa vääral eeldusel, et asjasse puutuv meede oli käsitatav abikavana, ning see väiteosa tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

84 Mis puudutab komisjoni teise võimalusena esitatud argumentatsiooni, siis tuleb kontrollida, kas Üldkohus on – nagu komisjon seda väidab – rikkunud õigusnormi otsustades, et tõendamaks IFPENi eelise olemasolu tema suhetes pankade ja finantsasutustega, ei võinud komisjon piirduda oma uurimises võimaliku mõjuga, mida asjasse puutuv meede võis tekitada, vaid ta oleks pidanud kontrollima ka tegelikku mõju, mida EPIC staatusest tulenev garantii tekitas.

85 Kuid see argumentatsioon põhineb vaidlustatud kohtuotsuse vääral tõlgendusel.

86 Nimelt tuvastas Üldkohus selle kohtuotsuse punktides 79 ja 182, et vaidlusaluses otsuses möönis komisjon, et vaatlusalusel ajavahemikul ei olnud IFPEN saanud tegelikku majanduslikku eelist seoses oma EPIC staatusest tuleneva garantiiga oma suhetes pankade ja finantsasutustega. Täpsemalt, Üldkohus toonitas, et selle otsuse põhjenduses 199 täheldas komisjon, et vaadeldaval ajavahemikul ei ole tuvastatav IFPENi võimalik eelis, mille ta oleks saanud piiramatust garantiist ja mis väljendunuks soodsamas intressimääras.

87 Arvestades seda seisukohta otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 188, et lihtne eeldus 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) tähenduses, mille kohaselt riigi kaudse ja piiramatu garantii tõttu, mis kaasneb EPIC staatusega, paraneb garantii saanud ettevõtja rahaline olukord, lükati antud juhtumis ümber.

88 Seetõttu vastupidi sellele, mida väidab komisjon, ei otsustanud Üldkohus seda, et ta oleks pidanud kontrollima asjasse puutuva meetme tegelikku mõju vaatlusalusel ajavahemikul selleks, et tuvastada IFPENi eelise olemasolu tema suhetes pankade ja finantsasutustega. Nimelt piirdus Üldkohus märkusega, et kuna komisjon oli ise konstateerinud tegeliku mõju puudumise sel ajavahemikul, lükati ümber 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsusest Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) tulenev lihtne eeldus.

89 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse esimese väite teine osa tervikuna tagasi lükata.

Esimese väite kolmas osa

– *Poolte argumendid*

90 Kolmanda väite esimeses osas heidab komisjon Üldkohtule ette otsust, mis ületab poolte nõuete piire osas, mis puudutab IFPENi eelist tema suhetes pankade ja finantsasutustega.

91 Komisjon märkis selle kohta, et esimeses kohtuastmes ei esitanud IFPEN mingit kriitikat tema analüüsi suhtes, mis käsitles seda eelist. Prantsuse Vabariik vaidles selle eelise olemasolule vastu ainult põhjusel, et komisjon ei olnud seda tõendanud, esitamata ühtegi argumenti oma seisukoha põhjendamiseks.

92 Seetõttu nõustudes argumendiga, mida esimeses kohtuastmes üks hageja ei esitatud ja mille teine esitas ebatäpselt, ületas Üldkohus oma kohtuliku pädevuse piire.

93 IFPEN ja Prantsuse valitsus vaidlevad sellele argumendile vastu.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

94 Kohe alustuseks tuleb rõhutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 58 ja 185 nähtub, et Prantsuse Vabariik vaidles Üldkohtule esitatud hagi kolmanda väite esimeses osas vastu komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses tehtud järeldustele, mis puudutasid IFPENi eelist tema suhetes pankade ja finantsasutustega.

95 Samuti, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 92, vaidles IFPEN mitmel korral Üldkohtule esitatud hagiavalduses ja repliigis vastu komisjoni analüüsile, mis puudutas selle eelise olemasolu.

96 Neid asjaolusid arvestades tuleb apellatsioonkaebuse esimese väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

97 Kuna nõustuda ei saa ühegi esimese väite osaga, tuleb see tervikuna tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

98 Oma teises väites, mis puudutab sisuliselt vaidlustatud kohtuotsuse punkte 134–137 ja 188–193, heidab komisjon Üldkohtule esiteks ette õigusnormi rikkumist seoses Euroopa Kohtu 3. aprilli 2014. aasta otsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eelise eeldamise õiguse ulatuse määratlusega, ja teiseks seda, et ta otsustas vääralt, et IFPENi suhete osas pankade ja finantsasutustega lükati see eeldus käesolevas asjas ümber.

99 Selles väites meenutab komisjon kõigepealt, et nimetatud kohtuotsuse kohaselt ei ole ta kohustatud tõendama garantii tegelikku mõju, et tuvastada EPIC staatusega üksuse saadavat eelist. Nimelt võib ta selles osas tugineda lihtsale eeldusele, mis tuleneb garantiist endast.

100 Edasi märgib komisjon, et Üldkohus asus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 188–192 vääralt seisukohale, et eelise olemasolu eeldus lükati ümber, sest puudus tegelik mõju IFPENi suhetele pankade ja finantsasutustega vaatlusalusel perioodil: nimelt ei piisa viimati nimetatud asjaolust, et see eeldus ümber lükata. Eelduse ümberlükkamise oleks saanud tuvastada, kui oleks olnud tõendatud, et IFPEN eripärade tõttu ei saanud asjasse puutuv garantii anda IFPENile eelist suhetes nende asutustega.

101 Lõpuks järeldas komisjon, et kuna Üldkohus vähendas nii eelise eeldamise õiguse ulatust, rikkus ta ELTL artikli 107 lõiget 1 ja tõendamisreegleid eelise olemasolu kohta selle sätte tähenduses.

102 IFPEN ja Prantsuse Vabariik vaidlevad nendele argumentidele vastu.

103 IFPEN väidab, et Üldkohus otsustas õigesti, et käesolevas asjas ei saanud komisjon tugineda eeldusele, mida kinnitati 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

104 IFPEN toonitab, et see eeldus on erand põhimõttest, mille kohaselt komisjoni kohustus on tõendada, et meede vastab ELTL artikli 107 lõike 1 „riigiabiks" kvalifitseerimise tingimustele. Seda eeldust tuleb seega tõlgendada kitsalt ja sellest tulenevalt kohaldada ainult siis, kui tegeliku eelise olemasolu on tõenäoline.

105 IFPEN lisab, et vaidlusaluses otsuses ei toonud komisjon esile põhjuseid, miks võib eeldada, et tõenäoliselt on IFPEN saanud teatud eelise. See otsus ei vasta niisiis ELTL artiklist 296 tulenevatele põhjendamisnõuetele.

106 Mis puudutab eelduse ümberlükkamist, siis täheldab IFPEN, et Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 189–192 õigesti, et vaatlusalusel ajavahemikul ei saanud see asutus suhetes pankade ja finantsasutustega mingit eelist, mis oleks tulenenud tema EPIC staatusega seotud garantiist. Lisaks ei esitanud komisjon ühtegi asjaolu, mis tõendaks olukorra võimalikku muutumist pärast 2010. aastat, mis oleks sundinud IFPENi laenama raha turutingimustest erinevatel tingimustel.

107 Prantsuse Vabariik arvab, et komisjoni teine väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. See valitsus viitab sisuliselt argumentatsioonile, mille ta esitas oma vastuses esimese väite teisele osale.

Euroopa Kohtu hinnang

108 Olgu märgitud, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt peavad meetme kvalifitseerimisel „riigiabiks" ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses olema täidetud kõik järgnevad tingimused. Esiteks peab olema tegemist sekkumisega riigi poolt või riigi ressurssidest. Teiseks peab sekkumine ähvardama kahjustada liikmesriikidevahelist kaubandust. Kolmandaks peab sekkumine andma soodustatud isikule valikulise eelise. Neljandaks peab see kahjustama või ähvardama kahjustada konkurentsi (21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* World Duty Free Group jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 18. mai 2017. aasta kohtuotsus Fondul Proprietatea, C-150/16, EU:C:2017:388, punkt 13).

109 Mis puudutab konkreetsemalt nendest tingimustest kolmandat, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu samuti väljakujunenud praktika kohaselt käsitatakse riigiabina sekkumisi, mis sõltumata nende vormist võivad ettevõtjaid otseselt või kaudselt soosida või mida tuleb pidada majanduslikuks eeliseks, mida soodustatud ettevõtja ei oleks tavapärastel turutingimustel saanud (2. septembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 27. juuni 2017. aasta kohtuotsus Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, punkt 65 ja seal viidatud kohtupraktika).

110 Oluline on rõhutada, et nagu Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71, on komisjon kohustatud tõendama, et on antud riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Täpsemalt tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast seoses tõendite esitamise põhimõtetega riigiabi valdkonnas, et komisjon on kohustatud viima vaatlusaluste meetmete uurimise läbi hoolikalt ja erapooletult, et tal oleksid võimalikult täielikud ja usaldusväärsed tõendid, et teha lõplik otsus, millega tuvastatakse abi olemasolu või vajaduse korral selle kokkusobimatus või ebaseaduslikkus (vt 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 63).

111 Kuid 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsusest Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217, punktid 98 ja 99) tuleneb, et selle uurimise raames võib komisjon lihtsalt eeldada, et kaudse ja piiramatu riigigarantii andmine ettevõtjale, kelle suhtes ei kohaldata tavapärast saneerimis- või pankrotimenetlust, parandab tema rahalist olukorda, kergendades kohustusi, mis muidu tema eelarvet koormaksid. Järelikult piisab olemasolevate abikavadega seotud menetlustes tõendamaks, et abi saanud ettevõtjale anti sellise garantii abil eelis, kui komisjon näitab selle garantii olemasolu, ilma et ta peaks tõendama selle tegelikku mõju alates selle andmise hetkest.

112 Neid kaalutlusi arvestades tulebki kontrollida, kas Üldkohus on rikkunud õigusnorme – nagu komisjon seda väidab –, kui ta määratles ulatuse, mis on lihtsal eeldusel Euroopa Kohtu poolt 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatu kohaselt seoses eelise olemasoluga, ja otsustas seejärel, et käesolevas asjas on see ümber lükatud.

113 Selle kohta on oluline märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 134–137 toonitas Üldkohus esiteks, et võimalus kasutada eeldamist kui tõendamise viisi, sõltub nende oletuste võimalikust tõepärast, millel eeldamine põhineb. Täpsemalt, 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eeldus põhines kahel asjaolul, mida Euroopa Kohus pidas tõepäraseks, nimelt esiteks, et liikmesriigi ametiasutuste antud garantiil on soodne mõju hinnangule, mille annavad võlausaldajad selle garantii saaja maksmata jätmise riskile, ja teiseks, et see soodne mõju väljendus laenu maksumuse odavnemises.

114 Teiseks, mis puudutab IFPENi suhteid pankade ja finantsasutustega, siis otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 188–190, et Euroopa Kohtu poolt kinnitatud eeldus lükati käesolevas asjas ümber, sest komisjoni uurimine näitas, et vaatlusalusel ajavahemikul ei olnud IFPEN saanud oma EPIC staatusest tulenevast garantiist tegelikku majanduslikku eelist.

115 Kuid tuleb asuda seisukohale, et Üldkohtu põhjenduskäigus, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 134–137 ja 188–190, on rikutud õigusnormi.

116 Nimelt nagu märkis sisuliselt ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 123, lubas juba ainuüksi asjaolu, et IFPENil oli riigigarantii, komisjonil tugineda eelise olemasolu eeldusele, mida Euroopa Kohus oli kinnitanud 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), kuivõrd see eeldus põhineb ideel, et tänu oma staatusega kaasnevale garantiile saab või võib saada EPIC soodsamad rahalised tingimused kui need, mida rahaturgudel tavaliselt pakutakse. Sellele eeldusele tuginemiseks ei olnud komisjon seega kohustatud tõendama asjasse puutuva garantii tegelikku mõju (vt selle kohta 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 99).

117 Niisiis on tõsi, et see eeldus on kõigest lihtne eeldus, mis on seega ümberlükatav, kuid seda saab ümber lükata vaid juhul, kui on tõendatud, et arvestades asjasse puutuva EPIC staatusega kaasneva garantii majanduslikku ja õiguslikku konteksti, ei ole EPIC saanud minevikus ega saa tõenäoliselt ka tulevikus sellest garantiist mingit tegelikku eelist.

118 Neid asjaolusid arvestades ja vastupidi sellele, mida Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 134–137 ja 188–190, ei piisa eelise olemasolu ümberlükkamiseks ainult asjaolust, et asjasse puutuva garantii saaja ei ole minevikus saanud oma EPIC staatusest mingit tegelikku majanduslikku eelist.

119 Seetõttu otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 134–137 vääralt, et võimalus tugineda eeldusele, mida Euroopa Kohus kinnitas 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), sõltub tegeliku mõju olemasolust garantii saajale, ja seejärel selle kohtuotsuse punktides 188–190, et IFPENi suhete osas pankade ja finantsasutustega lükati see eeldus ümber.

120 Arvestades eespool esitatud kaalutlusi tuleb teise väitega nõustuda.

Kolmas väide

Poolte argumendid

121 Oma kolmandas väites, milles kritiseeritakse vaidlustatud kohtuotsuse punkte 134–161, heidab komisjon Üldkohtule ette väära järeldust, et komisjon ei saa tugineda lihtsale eeldusele, et IFPEN on saanud eelise oma suhetes tarnijate ja klientidega.

122 Komisjoni hinnangul põhineb Üldkohtu niisugune hinnang sisuliselt esiteks 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) ja garantiideteatise vääral tõlgendusel ning teiseks seisukohal, et tõenäoliselt ei mõjutanud garantii IFPENi suhteid tema tarnijate ja klientidega.

123 Esiteks, mis puudutab 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) tõlgendust, siis väidab komisjon, et sellest kohtuotsusest ei nähtu, et eelise olemasolu eeldust ei saaks kohaldada EPIC suhetele tema tarnijate ja klientidega. Ta toonitab selles küsimuses, et Euroopa Kohtu poolt nimetatud kohtuotsuses kindlaks tehtud eelis põhineb kahel asjaolul, nimelt on laenutingimused soodsamad ja EPIC ei pea maksma garantiitasu riigi võetud riski eest. Kuid need kaalutlused kehtivad ka niisuguse EPIC nagu IFPEN suhetele tema kaubanduslike võlausaldajatega.

124 Lisaks asjaolu, et 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) ja garantiideteatis viitavad eelise eeldamise analüüsimise raames ainult laenudele, mida annavad pangad ja finantsasutused, ei välista selle eelduse kohaldamist EPIC suhetele tema kaubanduslike võlausaldajatega, sest selle viite tegi Euroopa Kohus nimetatud kohtuotsuses ainult näitena.

125 Teiseks, mis puudutab garantii väidetava tõenäolise mõju puudumist sellise EPIC nagu IFPEN suhetele tema tarnijate ja klientidega, siis märgib komisjon kõigepealt, et ei saa mõistlikult väita, et kaubanduslikke võlausaldajaid ei huvita tavaliselt, kas nende nõuded rahuldatakse. Vastupidi, igas laenutehingus – olgu siis tegemist investeerimislaenu või kaubanduslaenuga – on tasumata jätmise risk üks asjaolu, mis lepingu poolte suhet mõjutab. Seetõttu on käesoleval juhul IFPENi kaubanduslike võlausaldajate kindlustundel, et maksmata jätmise korral rahuldab nende nõude riik, nende võlausaldajate jaoks märkimisväärne tähtsus.

126 Edasi märgib komisjon, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139 asus Üldkohus seisukohale, et oletuse, et IFPENi suhetele tema tarnijatega mõjub riigigarantii soodsalt ja see väljendub viimaste antavas hinnaalanduses, tõepärasus ei ole iseenesest mõistetav. Kuid komisjon leiab, et kuigi hinnaalandus võib tuleneda mitmest tegurist, mitte ainult EPIC staatusega kaasnevast garantiist, ei saa siiski välistada, et kohaldatav on 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud õigus eeldada eelise olemasolu EPIC suhetes tema tarnijatega.

127 IFPEN väidab vastu, et oma kolmanda väitega soovib komisjon tegelikult vaidlustada vaidlustatud kohtuotsuse punktides 90–131 Üldkohtu poolt faktidele ja tõenditele antud hinnanguid. Seetõttu tuleb kõnealune väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

128 IFPEN ja Prantsuse Vabariik vaidlevad komisjoni argumentidele vastu ka sisu osas.

129 IFPEN märgib, et kuna EPIC staatusega kaasneva garantii andmine on individuaalne abi ja kuna 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eeldus käesolevas asjas kohaldatav ei ole, järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 129 õigesti, et komisjon oleks pidanud IFPENile antud eelise olemasolu tõendamisel hindama garantii tegelikku mõju.

130 Lisaks on IFPEN seisukohal, et erinevalt sellest, mida komisjon märkis oma apellatsioonkaebuses, ei määratlenud komisjon vaidlusaluses otsuses eelist, mis oleks olnud seotud IFPENi võlausaldajatega, muu hulgas tarnijate ja klientidega.

131 Selle kohta märgib ta, et nii vaidlusaluses otsuses kui ka apellatsioonkaebuses järeldas komisjon vääralt esiteks seoses IFPENi ja tema tarnijatega, et viimased ei pea maksma täitmisgarantii tasu, kui nad võõrandavad oma nõude IFPENi vastu, kuna neil on kaudne riigigarantii, ja teiseks, mis puudutab IFPENi suhteid klientidega, et tänu EPIC staatusest tulenevale garantiile sai IFPEN oma klientidele pakkuda täitmisgarantiid või parima jõupingutuse tegemise tagatist. Nii asus Üldkohus õigesti vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99–108 ja punktides 111–120 seisukohale, et arvestades väidetavat IFPENi eelist tema suhetes klientide ja tarnijatega, oli komisjoni oletus teoreetiline ja ebatõenäoline.

132 Prantsuse Vabariik arvab, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta riigi tasuta ja piiramatust garantiist tuleneva eelise olemasolu eeldamise kohaldamisala määratles. Selle valitsuse meelest oli nimelt Üldkohtul õigus asuda seisukohale, et see garantii ei laiene EPIC suhetele tema tarnijate ja klientidega.

133 Prantsuse Vabariik meenutab, et 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eeldus ei põhine oletusel, mis oleks seotud EPIC suhetega tema tarnijate või klientidega, mistõttu komisjon ei saa niisugustel asjaoludel sellele eeldusele tugineda.

134 Igal juhul, nagu märkis ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 136, sõltub võimalus kasutada tõendamisviisina niisugust eeldamist nende oletuste võimalikust tõepärast, millel see eeldamine põhineb.

135 Selles küsimuses rajaneb vaidlusalune otsus esiteks oletusel, et EPIC, kellel on riigigarantii, saab tarnijatelt hinnaalandusi. Kuid Üldkohus märkis õigesti, et hinnaalandus suhetes tarnija ja asjasse puutuva EPIC vahel on seotud mitme teguriga, muu hulgas tellimuste mahuga, tarnija antud maksetähtaegadega või lepinguliste suhete kestusega. Hinnaalandus ei ole seega tingitud ametiasutuste poolt EPIC-le andnud garantii olemasolust.

136 Teiseks, mis puudutab IFPENi ja tema klientide suhteid, siis väidab see valitsus, et Üldkohtul oli õigus, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 141, et komisjon ei olnud määratlenud vaidlusaluses otsuses eelist, mille IFPEN tänu riigigarantii olemasolule saab, ning et seega oli eeldus, millele ta kavatses tugineda, esemetu. Prantsuse Vabariigi sõnul ei tõendanud nimelt komisjon, kuidas tõi EPIC staatusega kaasnev tasuta ja piiramatu riigigarantii kaasa viimase seisundi paranemise tema suhetes oma klientidega.

Euroopa Kohtu hinnang

137 Kõigepealt tuleb märkida, et vastupidi sellele, mida väidab IFPEN, ei ürita komisjon oma kolmandas väites vaielda vastu vaidlustatud kohtuotsuses faktidele ja tõenditele Üldkohtu poolt antud hinnangutele.

138 Nimelt väidab komisjon selles väites, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 134–160, et komisjon ei saanud tugineda eelise eeldamise õigusele, mida Euroopa Kohus kinnitas 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), et tõendada, et IFPEN on saanud oma suhetes tarnijate ja klientidega riigigarantiist tuleneva eelise.

139 On tõsi, et selles kohtuotsuses märkis Euroopa Kohus selgelt, et õigus lihtsalt eeldada EPIC staatusega kaasneva eelise olemasolu esineb ainult EPIC suhete puhul pankade ja finantsasutustega. Kuid nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 168, ei nähtu sellest kohtuotsusest, et niisugune eeldamise õigus ei võiks põhimõtteliselt kohalduda muudele EPIC suhetele, sealhulgas nendele, mis tal on tarnijate ja klientidega.

140 Kõigepealt vastupidi sellele, mida märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 147, ei saa teha mingit otsustavat järeldust asjaolust, et La Poste'i otsuses, mis vaidlustati kohtuasjas, milles tehti 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), tõendas komisjon EPIC saadud eelise olemasolu nii, et ta analüüsis ainult tema suhteid pankade ja finantsasutustega, uurimata tema suhteid tarnijate ja klientidega. Euroopa Kohus ei toonud nimelt viimati nimetatud kohtuotsuse punktides 94–99 sugugi esile niisugust asjaolu, vaid kinnitas selles kohtuotsuses EPIC staatusest tuleneva eelise lihtsa eeldamise õigust.

141 Edasi, mis puudutab Üldkohtu järeldusi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 152 seoses viitega 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsusele Residex Capital IV (C-275/10, EU:C:2011:814), mille Euroopa Kohus tegi 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) punktis 96, siis tuleb rõhutada, et esimeses nendest kohtuotsustest otsustas Euroopa Kohus sisuliselt, et liikmesriikide kohtud on ELTL artikli 108 lõike 3 alusel pädevad tühistama riigigarantii olukorras, kus ebaseaduslikku abi on antud selle garantii abil, mille ametiasutus andis selleks, et tagada finantsasutuse poolt antud laenu niisugusele ettevõtjale, keda normaalsetel turutingimustel ei oleks selliselt rahastatud.

142 Kohtuasjas, milles tehti 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Residex Capital IV (C-275/10, EU:C:2011:814), ei arutatud Euroopa Kohtus küsimust ametiasutuse antud garantii määratlemise kohta laenu võtja saadud riigiabina, kuna puudus vaidlus selles, et garantii andmise ajal oli laenu võtja juba raskustes, mistõttu niisuguse garantii puudumisel ei oleks ta kapitaliturgudelt raha saanud.

143 Seega vastupidi sellele, mida Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 152, ei luba viide sellele kohtuotsusele teha mingit otsustavat järeldust selle kohta, milline on Euroopa Kohtu poolt 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud lihtsa eelise eeldamisõiguse ulatus.

144 Samuti, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 156 ei saanud Üldkohus teha ühtegi järeldust selle eelduse ulatuse kohta Euroopa Kohtu viitest, mis tehti 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuse Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) punktis 97 garantiideteatise punktidele 1.2, 2.1 ja 2.2.

145 On tõsi, garantiideteatise need punktid viitavad ainult eelisele, mida riigigarantii saanud isikule võidakse anda soodsamate laenutingimuste kujul, milleks on näiteks madalamad laenuintressid või leebemad nõuded tagatiste alal. Kuid viidet, mille Euroopa Kohus tegi garantiideteatise nendele punktidele, õigustasid asjaolud, mis esinesid kohtuasjas, milles tehti 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), milles käsitleti ainult eelist, mille asjasse puutuv EPIC võis saada oma staatusest tulenevast garantiist suhetes pankade ja finantsasutustega.

146 Lõpuks tuleb täheldada, et igal juhul on ebaselge argument, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 159 tõi Üldkohus esile kaalutlused, mille Euroopa Kohus esitas 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), eelkõige selle punktis 104. Nimelt ei ole arusaadav, miks need kaalutlused kinnitavad – kuigi Üldkohtu hinnangul see nii on –, et kergendatud tõendamisviis,

mida Euroopa Kohus väidetavalt lubas selle tõendamisel, kas kaudne ja piiramatu riigigarantii, mis kaasneb EPIC staatusega, on käsitatav majandusliku eelisena, on kohaldatav ainult laenu saaja puhul, kellel tänu sellele garantiile õnnestub saada väiksem intressimäär või anda madalama väärtusega tagatis.

147 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 160, et eeldus, et esineb eelis, mille olemasolu Euroopa Kohus kinnitas 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217), piirdub vaid rahastamis- või laenutehingut või laiemalt EPIC võlausaldaja rahalist nõuet puudutavate suhetega, eelkõige suhetega selle EPIC ning pankade ja finantsasutuste vahel.

148 Kolmanda väitega tuleb seega nõustuda.

149 Siiski tuleb täheldada, et seda kohtuotsust ei saa tõlgendada ka nii, et nimetatud eeldus võib automaatselt laieneda EPIC suhetele tema tarnijate ja klientidega, ilma et tuleks eelnevalt analüüsida, kas arvestades nende turuosaliste käitumist, on eelis, mida asutus võib sellest saada, sarnane sellega, mida ta saab oma suhetes pankade ja finantsasutustega.

150 Nimelt nagu tuvastati käesoleva kohtuotsuse punktis 116, põhines 3. aprilli 2014. aasta kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-559/12 P, EU:C:2014:217) kinnitatud eeldus oletusel, et tänu oma staatusest tulenevale garantiile on või võivad olla asjasse puutuval EPIC-l soodsamad rahastamistingimused võrreldes nendega, mida tavaliselt rahaturgudel antakse. Seega on selle eelduse kohaldamine EPIC suhetele tarnijate ja klientidega õigustatud ainult juhul, kui need soodsamad tingimused esinevad ka suhetes tarnijate ja klientidega asjasse puutuvatel turgudel.

151 Järelikult kui komisjon soovib kohaldada seda eeldust, on ta kohustatud analüüsima majanduslikku ja õiguslikku tausta, mis esineb turul, mida käsitletavad suhted mõjutavad. Eelkõige on komisjon kohustatud kontrollima, kas asjaomase turu turuosalejate käitumine õigustab oletust niisuguse eelise kohta, nagu see, mis esineb EPIC suhetes pankade ja finantsasutustega.

152 Kõigest eeltoodust tuleneb, et vaidlustatud kohtuotsus tuleb tühistada osas, milles Üldkohus tühistas selles vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõiked 3–5 ja artiklid 2–12.

Kohtuasja suunamine tagasi Üldkohtusse

153 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse tühistamise korral teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab, või suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks.

154 Kuna käesolevas asjas ei luba menetlusstaadium asjas lõplikku otsust teha argumentide osas, mis esitati teise ja kolmanda väite põhjendamiseks, tuleb Euroopa Kohtul saata kohtuasi Üldkohtule, et neid väiteid uuesti arutataks.

Kohtukulud

155 Kuna kohtuasi saadetakse tagasi Üldkohtule, tehakse käesoleva apellatsioonimenetlusega seotud kohtukulude kohta otsus hiljem.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (viies koda) otsustab:

1) **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 26. mai 2016. aasta otsus Prantsusmaa ja IFP Énergies nouvelles *vs.* komisjon (T-479/11 ja T-157/12, EU:T:2016:320) osas, milles Üldkohus tühistas selle kohtuotsusega komisjoni 29. juuni 2011. aasta otsuse 2012/26/EL riigiabi C 35/08 (ex NN 11/2008) kohta, mida Prantsusmaa andis avalik-õiguslikule asutusele Institut Français du Pétrole, artikli 1 lõiked 3–5 ning artiklid 2–12.**

2) **Suunata kohtuasi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtule uueks arutamiseks.**

3) **Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.**

Allkirjad